

บทนำ

หลังจากตีพิมพ์ ตำนานแห่งซิลมาริล เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๗ ข้าพเจ้าใช้เวลาอีกหลายปีเพื่อตรวจสอบที่มาที่ไปของงานเขียนชิ้นนี้ และเขียนหนังสือขึ้นอีกเล่มหนึ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า *ประวัติศาสตร์ซิลมาริลลิออน* ในเวลาต่อมาหนังสือเล่มนี้ได้กลายเป็นรากฐานของงานเขียนชุด *ประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธ* (*The History of Middle-earth*) เล่มแรกๆ โดยลดทอนเนื้อหาให้สั้นลง

ปี ค.ศ. ๑๙๘๑ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงเรย์เนอร์ อันวิน ประธานบริหารของสำนักพิมพ์อัลเลนแอนด์อันวิน เล่าถึงงานเขียนที่ข้าพเจ้าจัดทำเสร็จแล้วและที่กำลังทำอยู่ ในเวลานั้นข้าพเจ้าแจ้งเขาว่าหนังสือยาว ๑,๙๖๘ หน้า และหนา ๑๖ นิ้วครึ่ง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่เหมาะกับการตีพิมพ์ ข้าพเจ้าบอกกับเขาว่า “ถ้าคุณเห็นหนังสือเล่มนี้ คุณจะตระหนักทันทีว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวว่ามันไม่มีทางตีพิมพ์ออกมาเป็นเล่มได้ ทั้งส่วนของเนื้อหาและข้อถกเถียงต่างๆ ที่มีรายละเอียดมากเกินไปและละเอียดลออรวมถึงความหนาของมันจะทำให้ราคาแพงลิ่ว (และอาจแพงยิ่งกว่านี้) เหตุผลส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้าจัดทำหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อความพึงพอใจของข้าพเจ้าเองในการทำให้สิ่งต่างๆ

ถูกต้อง และเพราะข้าพเจ้าต้องการรู้ว่าเรื่องราวทั้งหมดตามจริงแล้วได้พัฒนาจากจุดเริ่มแรกอย่างไร...

“ถ้าหากเรื่องดังกล่าวนี้มีหวัง ข้าพเจ้าจะทำให้แน่ใจที่สุดว่า งานวิจัยใดๆ เกี่ยวกับ ‘ประวัติศาสตร์วรรณกรรม’ ของเจ.อาร์.อาร์. โทลคีน ในภายหลังจะไม่กลายเป็นงานอันหาสาระไม่ได้ เพราะหลงเข้าใจเส้นทางพัฒนาการอันแท้จริงผิดไป ความสับสนวุ่นวายและความยุ่งยากภายในตัวงานเขียนจำนวนมาก (ทั้งการเปลี่ยนแปลงซ้ำแล้วซ้ำอีกในต้นฉบับงานเขียนหน้าเดียวกัน ข้อมูลสำคัญบนชิ้นส่วนกระดาษกระจายซึ่งพบได้ทุกหนทุกแห่งในเอกสารที่เก็บไว้ เนื้อหาที่แทรกตามส่วนหลังของงานเขียนชิ้นอื่น ต้นฉบับที่ไม่เรียงลำดับและอยู่แยกจากกัน ชื่อสถานที่ที่แทบจะอ่านไม่ออก ทั้งหมดนี้มีใช้สิ่งทีกล่าวเกินจริงเลย...

“โดยหลักการแล้ว ข้าพเจ้าน่าจะเขียนหนังสือออกมาได้จำนวนมากจากเล่ม *ประวัติศาสตร์* มีหนทางเป็นไปได้มากมาย รวมถึงการจับคู่ความเป็นไปได้ทั้งหลายเหล่านั้น เช่น ข้าพเจ้าอาจเรียบเรียงเรื่องของ ‘เบเรน’ จาก *ตำนานที่สาบสูญ ฉบับดั้งเดิม*^๑ จาก *ลำนำแห่งเลythian* (*The Lay of Leithian*) และจากความเรียงที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของปกรณัมเรื่องนี้ แต่ถ้าจะให้ดี ข้าพเจ้าอยากปฏิบัติต่อปกรณัมเรื่องหนึ่งในฐานะเรื่องราวที่มีการพัฒนาขึ้น แทนที่จะนำเสนอเนื้อหาความใน *ตำนานที่สาบสูญ* ไปทั้งหมดในคราวเดียว ทว่าการพรรณนารายละเอียดในงานเขียนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์นั้นคงจะยากเย็นเหลือคณา เพราะคงต้องอธิบายกันบ่อยครั้งว่าที่อื่นๆ นั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้ายินดีเขียนหนังสือเรื่อง “เบเรน” ด้วยวิธีที่ข้าพเจ้าเสนอ แต่ “ปัญหาจะไปอยู่ที่การจัดโครงสร้างของหนังสือ เพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่อง

^๑ “ตำนานที่สาบสูญ (The Lost Tales)” คือชื่องานประพันธ์ดั้งเดิมของปกรณัมทั้งหลายใน *ตำนานแห่งซิลมาริล*

ได้โดยที่ผู้เรียบเรียงไม่สิ้นแรงไปเสียก่อน”

ตอนที่เขียนจดหมายนั้น ข้าพเจ้าพูดจริงเรื่องการตีพิมพ์ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดเลยว่ามันจะเป็นไปได้ นอกจากแนวคิดของข้าพเจ้าที่จะเลือกปรนนิมต์เรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นมา “ในฐานะของเรื่องราวหนึ่งที่มีการพัฒนาขึ้น” บัดนี้ แม้จะไม่ทันนึกถึงจดหมายฉบับนั้น จนกระทั่งมาเจอมันโดยบังเอิญตอนที่หนังสือเล่มนี้เกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่ข้าพเจ้ากลับทำตามที่เคยพูดไว้ในจดหมาย

แต่หนังสือเล่มนี้กับแนวคิดเดิมของข้าพเจ้ายังมีความแตกต่างที่สำคัญอยู่ประการหนึ่ง คืออยู่ในบริบทแวดล้อมที่แตกต่างกัน เพราะนับจากเวลานั้นเนื้อหาส่วนใหญ่ในคลังต้นฉบับอันใหญ่โตมโหฬารที่เกี่ยวข้องกับยุคที่หนึ่งหรือยุคบรรพกาล ได้รับการตีพิมพ์โดยมีการเรียบเรียงอย่างใกล้ชิดและละเอียดลออ เนื้อหาโดยมากอยู่ในหนังสือชุด *ประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธ* แนวคิดในการจัดทำหนังสือเพื่ออุทิศแก่พัฒนาการของเรื่องราวเกี่ยวกับ “เบเรน” ซึ่งข้าพเจ้าได้ทดลองเสนอต่อเรย์เนอร์ อันวิน ว่าเป็นงานตีพิมพ์ที่เป็นไปได้ เพราะเป็นงานเขียนที่ยังไม่มีใครรู้จักและไม่เคยตีพิมพ์ กลับกลายเป็นงานเขียนที่มีเนื้อหาซึ่งทุกคนรู้จักดีและได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือชุดอื่นหมดแล้ว ถ้าเช่นนั้นในตอนนั้น จะมีสิ่งใดจำเป็นสำหรับหนังสือลักษณะนั้นอีก

ข้าพเจ้าจะพยายามให้คำตอบ (ที่ต้องซับซ้อนอย่างไม่อาจเลี่ยงได้) ลักหนึ่งข้อหรือหลายข้อ ประการแรก ลักษณะของฉบับตีพิมพ์เหล่านั้นเป็นการนำเสนอเนื้อหาเพียงสังเขปพอที่จะแสดงให้เห็นรูปแบบการประพันธ์ของบิดาที่ค่อนข้างบ้ำระท่า (อันที่จริงโดยมากเกิดขึ้นเนื่องจากแรงกดดันภายนอก) ซึ่งจะทำให้มองเห็นลำดับพัฒนาการของเนื้อเรื่อง และอธิบายถึงการตีความเอกสารเหล่านั้นของข้าพเจ้าด้วย

ขณะเดียวกัน เรื่องราวของยุคที่หนึ่งใน *ประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธ* จัดเป็น *ประวัติศาสตร์* ได้สองมุมมอง มันเป็นประวัติศาสตร์จริงๆ ในแง่การลำดับเรื่องราวของชีวิตและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนมิดเดิ้ลเอิร์ธ แต่มันยังเป็นประวัติศาสตร์ของการเปลี่ยนแปลงแนวคิดของวรรณกรรมตลอดช่วงหลายปี

ที่ผ่านไปด้วย ดังนั้นเรื่องราวของเบเรณและลูธิเอนจึงแผ่กว้างกินเวลาหลายปี และปรากฏอยู่ในหนังสือหลายเล่ม ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยเหตุที่เรื่องราวของเบเรณเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวอันกินเวลายาวนานอย่าง“ซิลมาริลลิออน” จนกลายเป็นเนื้อหาสำคัญของงานเขียนชิ้นนั้น พัฒนาการของเรื่องนี้จึงถูกบันทึกไว้ในต้นฉบับหลายครั้งหลายหนโดยถือว่ามีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ทั้งหมดของยุคบรรพกาล

การติดตามเรื่องราวของเบเรณและลูธิเอนในหนังสือ *ประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธ* ในฐานะเรื่องเล่าเดี่ยวๆ ที่มีบทพรรณนาอย่างชัดเจนจึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนัก

ในจดหมายฉบับหนึ่งของปี ค.ศ. ๑๙๕๑ ซึ่งถูกอ้างถึงบ่อยๆ บิดาของข้าพเจ้าเรียกเรื่องนี้ว่า “ตำนานอันเป็นเอกแห่ง *ซิลมาริลลิออน*” ท่านกล่าวถึงเบเรณว่าเป็น “คนเถื่อนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ทำในสิ่งที่กองทัพและทหารหาญทั้งหลายไม่อาจทำได้ (ด้วยความช่วยเหลือของลูธิเอน เอลฟ์สาวธรรมดาๆ ที่แม้จะเป็นซัดตียนารีกก็ตาม) เขาบุกเข้าไปถึงที่มั่นของจอมอสูรและชิงเอาซิลมาริลลิวงหนึ่งออกมาจากมงกุฎโลหะได้สำเร็จ ด้วยวีรกรรมนี้เขาจึงได้วิวาทกับลูธิเอน อันเป็นการวิวาทครั้งแรกระหว่างอมตชนกับมรรตัยชน

นี่เป็นเรื่องราวของความกล้าหาญ ความมหัศจรรย์ และความรัก (ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องราวที่สวยงามและทรงพลัง) เป็นเรื่องที่เหมาะสมอยู่ในตัวเองแม้จะมีพื้นฐานความรู้ในฉากหลังอย่างรางเลือน เรื่องนี้ยังเป็นจุดเชื่อมพื้นฐานในชุดนิยายนี้ด้วย หากตัดนัยความหมายที่มีซ่อนไว้อยู่ทั่วไปออกเสีย”

ประการที่สอง ข้าพเจ้ามีเป้าหมายกับหนังสือนี้สองด้าน ด้านหนึ่งข้าพเจ้าพยายามจะแยกเรื่องของเบเรณและทีนุวิเอล (ลูธิเอน) เพื่อให้เป็นเรื่องเอกเทศเท่าที่จะทำได้ (ในความเห็นของข้าพเจ้า) โดยไม่บิดเบือนอะไรไป ในอีกด้านหนึ่ง ข้าพเจ้าหวังจะแสดงให้เห็นว่าเรื่องราวพื้นฐานนี้มีการปรับเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา ในคำนำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ในหนังสือ *บันทึกตำนาน*

ที่สาบสูญ (*The Book of Lost Tales*) เล่มแรก ข้าพเจ้าเล่าถึงการเปลี่ยนแปลงของเรื่องราวไว้ว่า

ในประวัติศาสตร์ของประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธไม่ค่อยจะมีพัฒนาการของเนื้อเรื่องอย่างโฉบเฉี่ยวเท่าใดนัก - โดยมากจะเป็นการเปลี่ยนแปลงไปที่ระดับอย่างน้อยๆ ดังนั้นการเติบโตของปรกรณัม (เช่นกระบวนกรที่เรื่องราวของนาร์โกธรอนด์เข้ามาบรรจบกับเรื่องของเบเรนและลูธิเอน ซึ่งไม่เคยมีวีแววมาก่อนใน *ตำนานที่สาบสูญ* ทั้งที่มีการเล่าเรื่องของทั้งสองฝั่งเอาไว้) อาจดูเหมือนเป็นการเติบโตของตำนานในหมู่ผองชน เป็นผลลัพธ์จากจิตใจมากมายและคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

ลักษณะสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือการแสดงพัฒนาการทั้งหลายในปรกรณัมของเบเรนและลูธิเอนด้วยถ้อยคำของบิดาของข้าพเจ้าเอง กระบวนวิธีที่ข้าพเจ้าใช้คือการดึงเอาเนื้อความบางส่วนมาจากต้นฉบับที่มีขนาดยาวกว่ามาก ทั้งในส่วนร้อยแก้วและร้อยกรอง ที่เขียนขึ้นมาในช่วงเวลาหลายต่อหลายปี

ด้วยวิธีนี้ ทำให้เราได้เนื้อเรื่องที่มีรายละเอียดอย่างใกล้ชิดและน่าทึ่งซึ่งไม่ปรากฏในเนื้อเรื่องฉบับสรุปความ มีรูปแบบการพรรณนาอย่างเข้มข้น เช่นเดียวกับบทบรรยายใน *ตำนานแห่งซิลมาริล* ยิ่งกว่านั้นยังค้นพบองค์ประกอบในเนื้อเรื่องที่สูญหายไปในเวลาต่อมาอีกด้วย เช่น ตอนที่ฐู เนโครมันเซอร์ (ร่างที่ปรากฏตัวครั้งแรกของเซารอน) ใต้สวนเบเรนกับเฟลากุนด์และสหายร่วมทางที่ปลอมตัวเป็นออร์ด หรือบทบาทอันแสนสั้นของเทวิลโด เจ้าแห่งวิฟาร์ ผู้นำชนลุก ซึ่งมีค่าควรแก่การจดจำอย่างยิ่ง

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอยกเนื้อหาในบทนำอีกส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ใน *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* (๒๐๐๗) ดังนี้

คงไม่อาจปฏิเสธว่า ผู้อ่านลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ จำนวนมากไม่เคยรู้จักตำนานของยุคบรรพกาลเลย นอกจากเคยได้ยินกิตติศัพท์มาว่าเป็นเรื่องที่แปลกและเข้าใจยาก

คงไม่อาจปฏิเสธเช่นกันว่า จำนวนเล่มในหนังสือชุด *ประวัติศาสตร์ มิตเติลเอิร์ธ* อาจเป็นตัวบ่งชี้ถึงแง่มุมที่เป็นอุปสรรคได้ ทั้งนี้เพราะรูปแบบการประพันธ์ของบิดาข้าพเจ้านั้นมีความยากอยู่ในตัว และวัตถุประสงค์เริ่มแรกในการเรียบเรียง *ประวัติศาสตร์* ก็เพื่อจะพยายามคลี่คลายความยุ่งยากนั้นด้วยเหตุนี้มันจึงดูเป็นการเล่าเรื่องตำนานทั้งหลายของยุคบรรพกาล ดูจหนึ่งงานสร้างสรรค์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ไม่รู้จบ

ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านคงจะอธิบายถึงองค์ประกอบที่ถูกตัดทิ้งไปในตำนานเรื่องหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งรู้ว่าเรื่องไม่ได้เป็นเช่นนั้น” หรือ “ข้าพเจ้าเพิ่งนึกได้ว่านั่นไม่ใช่ชื่อที่ถูกต้อง” เราไม่ควรพูดถึงการเปลี่ยนแปลงนี้มากมายจนเกินจริงไปถึงอย่างไรเหนือหานั้นก็ยังยืนยง ยิ่งใหญ่ และเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องอยู่แต่ในการเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ขึ้น ข้าพเจ้าหวังอย่างแท้จริงว่าจะสามารถแสดงให้เห็นถึงการสร้างสรรค์ตำนานโบราณของมิตเติลเอิร์ธ เห็นการเปลี่ยนแปลงและการเติบโตตลอดช่วงเวลาหลายปี อันสะท้อนจุดมุ่งหมายที่ผู้ประพันธ์ต้องการแสวงหาเรื่องราวที่จะเป็นตัวแทนตำนานโบราณ ซึ่งใกล้เคียงกับความปรารถนาของท่านให้มากที่สุด

ในจดหมายที่ข้าพเจ้าเขียนถึงเรย์เนอร์ อันวิน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๑ ข้าพเจ้าสังเกตว่า เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าจำกัดตัวเองอยู่กับปรกณัมเดี่ยวเพียงเรื่องเดียวในบรรดาปรกณัมมากมายที่รวมกันขึ้นเป็น *ตำนานที่สาบสูญ* นั้น “การพรรณนารายละเอียดในงานเขียนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์นั้นคงจะยากเย็นเหลือคณา เพราะคงต้องอธิบายกันบ่อยครั้งว่าที่อื่น ๆ นั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง” ผลปรากฏว่านี่เป็นการคาดการณ์ที่แม่นยำในการทำหนังสือเรื่อง *เบเรนและ*

ลูซิเอน ข้าพเจ้าต้องหาทางแก้ไขปัญหานี้ให้ได้ เพราะเบเรนและลูซิเอนพร้อมทั้งผองเพื่อนและศัตรู ไม่ได้เพียงมีชีวิตอยู่ รักกัน แล้วตายจากไป บนเวทีอันว่างเปล่าเดียวดายไร้อดีต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงดำเนินตามวิธีการที่ข้าพเจ้าใช้ในหนังสือเรื่อง *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* ข้าพเจ้าได้เขียนบทนำไว้ในหนังสือเล่มนั้นว่า

จากคำของบิดาของข้าพเจ้าเอง จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า หากท่านสามารถบรรยายเรื่องราวทั้งหมดจนจบตามโครงที่ท่านตั้งใจไว้ ท่านย่อมเห็น “ตำนานอันยิ่งใหญ่” ทั้งสามเรื่องของยุคบรรพกาล (คือเรื่องของเบเรนและลูซิเอน *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* และการล่มสลายของกอนโดลิน) เป็นงานที่สมบูรณ์ในตัวเองโดยไม่จำเป็นต้องมีพื้นโครงของมหากาพย์ที่รู้จักกันในนาม *ตำนานแห่งซิลมาริล* มาประกอบเลย ในขณะที่เดียวกันท่านก็ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ด้วยว่า *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* มีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับประวัติศาสตร์ของเอลฟ์และมนุษย์ในยุคบรรพกาล และมีการอ้างอิงที่ชัดเจนมากมายถึงเหตุการณ์และสถานการณ์แวดล้อมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในมหากาพย์อันเป็นโครงใหญ่ของเรื่องทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงใส่ “เรื่องราวโดยย่อเกี่ยวกับแผ่นดินเบเลริอันด์และพลเมืองที่อาศัยอยู่ที่นั่นในช่วงปลายของยุคบรรพกาล” และรวบรวม “ดรรชนีรายชื่อต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้พร้อมคำอธิบายโดยสังเขป” ข้าพเจ้านำเรื่องราวโดยย่อจาก *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* มาปรับปรุงให้สั้นลงและบรรจุไว้ในหนังสือเล่มนี้ พร้อมทั้งจัดทำดรรชนีรายชื่อที่ปรากฏในเนื้อหา โดยใส่คำอธิบายเพิ่มเติมถึงชื่ออันหลากหลายของมันไว้ด้วย ประเด็นปลีกย่อยเหล่านี้มีใช้สาระสำคัญ แต่ตั้งใจจะให้เป็นตัวช่วยหากต้องการเท่านั้น

อีกปัญหาหนึ่งที่ข้าพเจ้าควรกล่าวถึง คือการที่ชื่อต่างๆ ถูกเปลี่ยนไปมาบ่อยครั้ง ถ้าจะยึดถือความเที่ยงตรงและสอดคล้องกับลำดับการเปลี่ยนแปลงชื่อในเนื้อเรื่องตามช่วงเวลาที่แตกต่างกันไปย่อมมีอาจบรรลุจุดประสงค์ของ

หนังสือเล่มนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ยึดถือกฎเกณฑ์ใดๆ ข้าพเจ้าอาจแยกชื่อเก่าและใหม่ในบางกรณี แต่ไม่แยกในบางกรณี ด้วยเหตุผลที่ต่างกันไป โดยส่วนใหญ่บิดาของข้าพเจ้ามักเปลี่ยนแปลงชื่อในต้นฉบับภายหลัง หรือเมื่อเวลาล่วงผ่านไปนานมากแล้วโดยที่ไม่สอดคล้องกันเลย ตัวอย่างเช่น เปลี่ยนจาก *Elfin* เป็น *Elven* ในกรณีดังกล่าวนี้ข้าพเจ้าจะใช้ *Elven* เพียงแบบเดียว หรือ *Beleriand* (*เบลริอันด์*) จากชื่อก่อนหน้านี้นี้ *Broseliand* แต่ในกรณีอื่นๆ ข้าพเจ้าอาจคงชื่อเอาไว้ทั้งสองแบบ เช่น *Tinwelint* (*ทินเวลินท์*)/*Thingol* (*ธิงโกล*), *Artanor* (*อาร์ทานอร์*)/*Doriath* (*โดริอิธ*)

วัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้จึงแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากหนังสือในชุด *ประวัติศาสตร์มิดเดิ้ลเอิร์ธ* อันเป็นเนื้อหาต้นร่าง ข้าพเจ้าขอยืนยันหนักแน่นว่านี่มีใช้ส่วนประกอบหนึ่งของหนังสือในชุดนั้น แต่เป็นความพยายามที่จะกลั่นเอาเนื้อหาส่วนบรรยายความออกมาจากบรรดางานเขียนมากมายที่มีอยู่อย่างมโหฬารและมีความซับซ้อนเป็นที่สุด แต่บทบรรยายเนื้อเรื่องของเบเรงและลูธิเอินนี้ โดยตัวมันเองก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและพัฒนาความเกี่ยวพันใหม่ๆ ขึ้นตลอดเวลาขณะที่มันฝังตัวลงไปประวัติศาสตร์ที่กว้างใหญ่กว่า การตัดสินใจว่าจะรวมสิ่งใดไว้หรือตัดสิ่งใดออกจากโลกโบราณ “อันกว้างใหญ่” เป็นเพียงเรื่องส่วนบุคคล ซึ่งเป็นที่สงสัยอยู่บ่อยครั้งเพราะการพยายามทำเช่นนั้นย่อมไม่มีทางจะบรรลุ “หนทางที่ถูกต้อง” ได้เลย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามักทำผิดพลาดในเรื่องของความชัดเจนและการที่ไม่ค่อยอธิบายอะไร ด้วยเกรงจะเป็นการทำลายวัตถุประสงค์เริ่มแรกและกระบวนการของหนังสือเล่มนี้

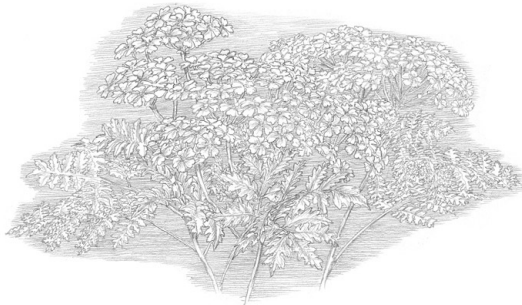
ด้วยวัยเก้าสิบสามปีของข้าพเจ้า สันนิษฐานว่านี่น่าจะเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายแล้วในบรรดางานเรียบเรียงงานเขียนจำนวนมากมายของบิดาของข้าพเจ้า งานเขียนที่โดยส่วนใหญ่แล้วยังไม่เคยตีพิมพ์มาก่อนเลย และมีธรรมชาติที่ค่อนข้างจะผิดพลาดเสียด้วย ตำนานนี้ถูกเลือกขึ้นมา *เป็นอนุสรณ์* เนื่องจากมีความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับชีวิตส่วนตัวของท่านและความคิด

อันแรงกล้าในการรวมสิ่งเหล่านี้ให้เป็นหนึ่ง ทั้งลูซิเอน ผู้ซึ่งท่านเรียกว่า “ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่เอลดาร์” เบเรนมรตัยชน โซคชะตา และชีวิตครึ่งที่สองของพวกเขา

เรื่องนี้ย้อนกลับไปในชีวิตของข้าพเจ้า! โกลแสน! โกล เป็นความทรงจำวัยเยาว์ถึงส่วนประกอบบางอย่างในเรื่องราวที่ข้าพเจ้าเคยได้ฟัง - ไม่ใช่แค่ภาพที่จำมาจากฉากในนิทาน บิดาเล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง หรืออาจจะเล่าบางส่วนของเรื่อง ท่านเล่าออกมาโดยไม่มีงานเขียนใดๆ ในช่วงต้นทศวรรษ ๑๙๓๐

ชิ้นส่วนในเรื่องเล่าที่ข้าพเจ้าจำได้ ด้วยดวงตาในใจของข้าพเจ้า คือนัยน์ตาของหมาป่าซึ่งปรากฏขึ้นทีละตัวๆ ในความมืดมิดของตรู่แห่งธู

บิดาพูดถึงมารดาในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงข้าพเจ้า ท่านเขียนขึ้นในปีหลังจากที่มารดาเสียชีวิต ซึ่งเป็นปีก่อนหน้าที่ท่านจะเสียชีวิตเช่นกัน บิดาเขียนถึงความรู้สึกทุกซโคทุกอย่างท่วมทับ และความหวังที่จะจารึกคำว่า *ลูซิเอน* ไว้ได้ชื่อของมารดาบนหินหลุมศพ ในจดหมายฉบับนั้นท่านเล่าย้อนไปถึงจุดกำเนิดของท่านานเบเรนและลูซิเอน (ดังที่ยกมาไว้ในหน้า ๒๙ ของหนังสือเล่มนี้) ในลานโล่งเล็กๆ แห่งหนึ่งใจกลางป่าที่เต็มไปด้วยดอกเฮมล็อก โกลกับหมูป่าบรูส์ ในยอร์กเซอร์ ที่ซึ่งมารดาเต้นรำ ท่านกล่าวว่า “แต่เรื่องราวดำเนินบิดผันไป ฉันถูกทิ้งไว้ และฉันไม่สามารถอ้อนวอนต่อหน้าเทพมานดอล ผู้ปราศจากความเมตตาได้เลย”

บันทึกว่าด้วยยุคบรรพกาล

เรื่องราวนี้ย้อนกลับไปในช่วงเวลาเมื่อแสนนานมาแล้ว ซึ่งมีกล่าวถึงไว้ว่าเป็นความทรงจำ ปรากฏอยู่ในเนื้อความตอนหนึ่งของ *ลอร์ดออฟเดอะริงส์* ตอนที่ประชุมใหญ่ในริเวนเดลล์ เอลรอนด์กล่าวถึงพันธมิตรครั้งสุดท้ายระหว่างเอลฟ์และมนุษย์ และความพ่ายแพ้ของเซารอนในตอนปลายยุคที่สอง เมื่อเวลากว่าสามพันปีมาแล้ว

ถึงตอนนี้เอลรอนด์หยุดพูดไปชั่วขณะพร้อมกับถอนหายใจ “ข้ายังจำได้ดีถึงธงทิวอันงดงามของขุนศึกนายกองเหล่านั้น” เอลรอนด์กล่าว “มันทำให้ข้าหวนระลึกถึงความรุ่งโรจน์ในบรรพกาล เมื่อครั้งที่แสนยาพลแห่งเบเลริอันด์เนืองแน่นด้วยเจ้าชายและนายทัพผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายมาชุมนุมกัน แต่ไม่มีครั้งใดจะมากมายหรืองดงามเท่าเมื่อครั้งที่ซังโกโรดริมถูกทำลาย และพวกพรายเข้าใจว่าความชั่วร้ายสูญสิ้นไปตลอดกาลแล้ว หากแต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่”

“ท่านจำได้?” โพรโดห์หลุดปากออกมาดังๆ ด้วยความประหลาดใจ “แต่ผมนี่กว่า” เขาก็อึกเมื่อเอลรอนด์หันมา “ผมนี้กว่ากิลกาตัต

สิ้นชีวิตไปนานไม่รู้กี่ศตวรรษแล้ว”

“ความจริงก็เป็นเช่นนั้น” เอลรอนด์ตอบอย่างเคร่งขรึม “หาว่าความทรงจำของข้าย้อนกลับไปไกลถึงยุคบรรพกาลโน้นทีเดียว เอาเรนดิลคือบิดาของข้า ท่านเกิดในคอนโดลินก่อนที่นครแห่งนั้นจะล่มสลาย และมารดาของข้าคือเอลวิง บุตรีแห่งดืออร์ ซึ่งเป็นลูกชายของลูธิเอนแห่งโดเรียช ข้าได้เห็นแผ่นดินตะวันตกของโลกมาแล้วถึงสามยุค ตลอดจนความพ่ายแพ้และชัยชนะอันไร้ค่ามากมาย”^๒

ว่าด้วยมอร์ก็ือธ

มอร์ก็ือธ หรือที่ถูกเรียกขานว่า จอมมารทมิฬ หากแต่เริ่มแรกนั้นเขา คือ “เมลคอร์ วาลองด์แรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่กำเนิดมาก่อนพิภพนี้” ตามที่เขาประกาศต่อฮูรินที่ถูกจับตัวมาอยู่ต่อหน้าเขา บัดนี้เขาจำแลงร่างมาอย่างถาวรให้อยู่ในรูปร่างอันใหญ่โตทรงพลังแต่น่าสยดสยอง เป็นราชันอยู่ในแผ่นดินตะวันตกเฉียงเหนือของมิดเดิ้ลเอิร์ธ ในปราการมที่มาแห่งอังก์บันด์ หรือโลหะอเวจี ควันดำที่พุ่งขึ้นจากยอดภูธังโกโรดริม ซึ่งเป็นเทือกเขาที่มอร์ก็ือธสร้างขึ้นเหนืออังก์บันด์มองเห็นเป็นรอยต่างด่าอยู่ไกลๆ บนท้องฟ้าแดนเหนือใน *บันทึกคักราชแห่งเบเลริอันด์ (Annals of Beleriand)* เขียนไว้ว่า “ประตูลูกของมอร์ก็ือธอยู่ห่างจากสะพานแห่งเมเนกรีธเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบลีกเท่านั้น อาจดูเหมือนไกล หากแต่ใกล้ชนิดเดียว” ข้อความนี้กล่าวถึงสะพานที่ทอดไปสู่พระราชฐานของกษัตริย์เอลฟ์นามว่า ริงโกล สถานที่ซึ่งมีชื่อเรียกว่าเมเนกรีธสหัสศูหา

แต่การจำแลงมาในร่างใหม่เช่นนี้ ทำให้มอร์ก็ือธหวาดกลัว บิดาของข้าพเจ้าเขียนถึงเขาไว้ว่า

^๒จาก *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ ตอนมหันตภัยแห่งแหวน* แปลโดยวัลลี ชื่นยง หน้า ๓๕๓-๓๕๔

“ขณะที่ความพยายามทวีขึ้น เมื่อเขาสรางสิ่งชั่วร้ายและส่งออกไปกระทำสิ่งโหดนั้น อำนาจของเขาก็ผ่านไปยังบรรดาสมนปีศาจและแตกชานเซ็นออกไป ยิ่งนานวันเขาก็ยิ่งผูกติดกับผืนดิน ปรารถนาแต่จะซุกตัวอยู่ในที่มันได้พิภพ” ดังนั้นเมื่อฟิงโกลฟิน จอมกษัตริย์แห่งโนลดอร์ ความมัวแต่เพียงลำพังไปยังอังก์บันด์เพื่อทำหายมอร์กอธให้ออกมาสู่ศึก เขาร้องตะโกนที่หน้าประตูว่า ออกมาสิ ราชันผู้ฉลาดเขลา มาประลองกันด้วยมือของเราเอง! เจ้าผู้มุดอยู่แต่ในถ้ำ สิ่งได้แต่ฆ่าทาสบริวาร อ้ายจอมโกหกและจอมหดหู่ อริร้ายของปวงเทพและเอลฟ์ ออกมาสิ! ข้าต้องการเห็นหน้าอ้ายตาขาวอย่างเจ้า จากนั้น (เล่ากันว่า) มอร์กอธจึงออกมา เพราะเขามีอวาจปฏิเสธการทำหายนั้นยามอยู่ต่อหน้าขุนพลของตัวเอง เขาใช้อาวุธเป็นค้อนขนาดใหญ่นามว่า กรอนด์ เมื่อเขาทุ้มค้อนไปแต่ละครั้งก็ทำให้พื้นดินแตกออกเป็นร่องเหวขนาดใหญ่ สุดท้ายเขาตีฟิงโกลฟินจนต้องลงไปนอนกับพื้น แต่ก่อนตายฟิงโกลฟินยังฉวยแหงบาทมหึมาของมอร์กอธ ตรึงมันไว้กับพื้นได้ เลือดสีดำไหลทะลักท่วมหลุมลึกอันเกิดจากกรอนด์ ฝ่ายมอร์กอธต้องเดินกะเผลกทะเลกด้วยขาข้างเดียวมานับแต่นั้น ดังนั้นเมื่อเบเรนและลูอิเอนหาหนทางเข้าไปถึงห้องพระโรงอันสุดลึกในอังก์บันด์ที่ซึ่งมอร์กอธนั่งอยู่ ลูอิเอนร้ายมนตรีใส่เขาทันใดนั้นเขาก็ล้มลง ประหนึ่งขุนเขาถล่ม เลื่อนไถลเสียงดังดุจดังฟ้าคำรามจากบัลลังก์ของเขาลงมานอนเหยียดยาวอยู่แทบพื้นอเวจี

ว่าด้วยเบเรอันด์

เมื่อทริเบียร์ตเดินทางผ่านป่าฟิงกอร์น แบกเมอร์รี่และบีบบิ้นไว้บนแขน ซึ่งเป็นกึ่งก้านสาขาของเขา เขาร้องเพลงให้ทั้งสองฟังเกี่ยวกับผืนป่าโบราณในแผ่นดินอันยิ่งใหญ่แห่งเบเรอันด์ ซึ่งถูกทำลายไปในความอึกที่กุ่นวายของมหาสงครามตอนปลายยุคบรรพกาล มหาสาครโถมถั่งเข้ามาและจมแผ่นดินทั้งปวงที่อยู่ทางฟากตะวันตกของเทือกเขาสีน้ำเงิน อันมีชื่อว่าเอเร็ดลูอินและ

เอเร็ดลินตอนไปจนสิ้น ด้วยเหตุนี้ แผนที่ประกอบเรื่อง *ตำนานแห่งซิลมาริล* จึงสิ้นสุดทางฟากตะวันออกที่แนวเทือกเขานั้น ขณะที่แผนที่ประกอบเรื่อง *ลอร์ด ออฟ เดอะริงส์* สิ้นสุดลงทางฟากตะวันตกที่เทือกเขาสีน้ำเงินนี้ เช่นเดียวกัน แผ่นดินชายฝั่งที่อยู่ทางด้านตะวันตกหันไปจากเทือกเขานี้คือ ดินแดนที่หลงเหลืออยู่ในยุคที่สาม ซึ่งแต่เดิมคือออสซีริอันต์ ดินแดนสี่ตตนที่ ที่ซึ่งครั้งหนึ่งทรีเบียร์ตเคยเดินเที่ยวท่องอยู่

ในป่าเอล์มแห่งออสซีริอันต์ ข้าท่องจรจรัลในฤดูร้อน

อ้า! เสียงดนตรีคิมหันต์และแสงตะวันเรืองรอง

ริมท้องน้ำหิ่งห้อยแห่งออสซีเรีย!

ข้าได้แต่ครวญคำนึงว่าแสนประเสริฐยิ่ง^๓

มนุษย์เดินทางเข้ามาสู่เบเลริอันต์ผ่านทางช่องเขาของเทือกเขาสีน้ำเงินนี้เอง บนเทือกเขานั้นยังเป็นที่ตั้งนครของคนแคระ คือโนกร็อดและเบเลกอสต์ และในออสซีริอันต์นี้เป็นสถานที่ซึ่งเบเรนและลูธิเอนพำนักอยู่หลังจากที่ทั้งสองได้รับอนุญาตจากมานดอสให้หวนกลับคืนมาสู่มิดเดิ้ลเอิร์ธ (น. ๒๓๔)

ทรีเบียร์ตยังได้เที่ยวท่องอยู่ท่ามกลางป่าสนแห่งดอร์โรนออน (แผ่นดินแห่งต้นสน) ด้วย

บนเนินดอร์โรนออนสูงชัน

ข้าป้ายปืนสู่ดวงสนในยามหมันต์

อ้า! สายลมและคาคาบไม้ขาวเลื่อมดำ

เหนือโอริอดนาธอน!

เสียงข้านั้นสะท้อนก้องฟ้า

^๓จาก *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ ตอนหอคอยคูพิฆาต* แปลโดย วัลลี ชื่นยง หน้า ๘๔

ภายหลังดินแดนนั้นได้ชื่อว่าเทอร์-นู-พูอิน “ผืนป่าใต้เงาราตรี” เมื่อมอร์ก็อธเปลี่ยนให้มันกลายเป็น “ดินแดนแห่งมนตราอันมืดดำและน่าสยดสยอง ให้ต้องร่อนเร่ไปอย่างสิ้นหวัง” (ดู น. ๙๖)

ว่าด้วยเอลฟ์

พวกเอลฟ์ปรากฏขึ้นครั้งแรกบนโลกในดินแดนตะวันออกไกลแสนไกล (พาลีซอร์) ข้างทะเลสาบแห่งหนึ่งชื่อว่า คุยวิเอเนน หรือทะเลสาบซาคริต พวกเขาได้รับเชิญจากเหล่าเทพวาลาร์ให้เดินทางออกจากมิดเดิ้ลเอิร์ธ ข้ามมหาสมุทรไปยัง “อาณาจักรศักดิ์สิทธิ์” บนทวีปอามัน ดินแดนของเหล่าเทพ ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของพิภพ พวกเอลฟ์ที่รับคำเชิญนี้พากันเดินทางอพยพครั้งใหญ่ออกจากทะเลสาบคุยวิเอเนนข้ามมิดเดิ้ลเอิร์ธ โดยมีเทพวาลานามว่า โอโรเมจอมพราน เป็นผู้นำทางพวกเขา เอลฟ์ที่เข้าร่วมการเดินทางครั้งใหญ่นี้มีชื่อเรียกว่า เอลดาร์ หรือไฮเอลฟ์ ซึ่งแยกออกจากพวกที่ปฏิเสธคำเชิญและเลือกจะอยู่ใช้ชีวิตบนมิดเดิ้ลเอิร์ธต่อไป

พวกเอลดาร์เดินทางข้ามเทือกเขาสีน้ำเงินไป แต่ไม่ได้ข้ามมหาสมุทรไปทั้งหมด ยังมีบางส่วนที่คงอยู่ในแผ่นดินเบเรอันด์ พวกนี้คือชาวซินดาร์ หรือเกรย์เอลฟ์ กษัตริย์ของพวกเขาคืออิงโกล (ชื่อหมายถึง “เสื้อคลุมเทา”) ซึ่งปกครองแผ่นดินทั้งหมดอยู่ในเมเนกรีธ สหัสคูหา ในอาณาจักรโดริธ (อาร์ทานอร์) ส่วนพวกเอลดาร์ที่ข้ามมหาสมุทร ก็ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินของเหล่าวาลาร์เสียทั้งหมด เพราะตระกูลสำคัญตระกูลหนึ่งของพวกเอลฟ์คือชาวโนลดอร์ (“ผู้ทรงภูมิ”) ได้หวนกลับมามิดเดิ้ลเอิร์ธ และถูกเรียกว่าเป็นเอลฟ์ผู้พลัดถิ่น

ผู้เป็นหัวเรือหลักในการกบฏต่อเหล่าวาลาร์คือเฟอานอร์ ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ซิลมาริล เขาเป็นบุตรคนใหญ่ของฟินเว ซึ่งเป็นผู้นำชาวโนลดอร์เดินทางมาจากคุยวิเอเนน แต่บัดนี้สิ้นชีพเสียแล้ว บิดาของข้าพเจ้าเขียนไว้ว่า

มอร์ก็อชจอมมาร มุ่งหวังในมณีเหล่านั้น เขาขโมยดวงมณีและ
นำมันมายังมิดเดิ้ลเอิร์ธหลังจากที่ทำลายทวีปทุกขาลิ้นแล้ว เขาเก็บดวงมณี
เอาไว้ในมหาปราการแห่งซังโกโรดริม ฝ่ายเฟอานอร์ก็ละทิ้งอาณาจักร
อันศักดิ์สิทธิ์ที่ต่อต้านต่อประสงค์ของเหล่าวาลาร์ และเดินทางลี้ถีนมาสู่
มิดเดิ้ลเอิร์ธ โดยนำพลเมืองส่วนใหญ่ของตระกูลเขามาด้วย เนื่องด้วย
ความทรนงของเขา เขาจึงมุ่งหมายจะช่วงชิงดวงมณีคืนจากมอร์ก็อช
ด้วยกำลัง

หลังจากนั้นจึงตามมาด้วยสงครามอันสิ้นหวังของชาวเอลดาร์และ
เอโดไนน์ [มนุษย์จากสามตระกูลใหญ่ผู้เป็นสหายเอลฟ์] ต่อซังโกโรดริม
ซึ่งในท้ายที่สุดพวกเขาก็ถูกทำลายลงอย่างย่อยยับ

ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางออกจากวาลินอร์ ได้เกิดเหตุการณ์อันน่า
สยดสยองขึ้นเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งเป็นรอยต่างพร้อยอยู่ในประวัติศาสตร์
ของชาวโนลดอร์ในมิดเดิ้ลเอิร์ธ เฟอานอร์บัญชาต่อชาวเทเลริ อันเป็นตระกูล
ที่สามของชาวเอลดาร์ที่เข้าร่วมในการเดินทางครั้งใหญ่ และบัดนี้อาศัยอยู่บน
ชายฝั่งอาแมน ให้พวกเขาขอยอมยกกองเรืออันเป็นความภาคภูมิใจยิ่งใหญ่ของ
พวกเขาให้แก่ชาวโนลดอร์ ด้วยว่าหากปราศจากกองเรือเหล่านั้นแล้ว การ
นำฝูงชนจำนวนมากเช่นนั้นข้ามมายังมิดเดิ้ลเอิร์ธย่อมมิอาจเป็นไปได้ ทว่า
ชาวเทเลริกลับปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง

เฟอานอร์กับฝูงชนของตนจึงโจมตีชาวเทเลริในนครของพวกเขาเอง
ซึ่งก็คืออัลควาลอนเดหรือท่าเรือหงส์ และยึดเอากองเรือทั้งหลายมาด้วยกำลัง
การลัประยุทธ์ครานี้รู้จักกันต่อมาในชื่อ การประหัตประหารญาติ ชาวเทเลริ
จำนวนมากถูกสังหาร เรื่องนี้มีการกล่าวอ้างถึงใน *ตำนานของทีนุวิเอล* (น. ๓๔)
ว่า “การกระทำอันเลวร้ายของพวกโนมที่ทำเรือหงส์” และดู น. ๑๒๑ บรรทัด
ที่ ๕๑๔-๕๑๙

เฟอานอร์ถูกสังหารในสงครามที่เกิดขึ้นหลังจากที่ชาวโนลดอร์หวนคืน

ยังมิดเดิลเอิร์ธ และบุตรทั้งเจ็ดของเขาได้เข้าครอบครองแผ่นดินกว้างใหญ่ทางตะวันออกของเบเรอันต์ ระหว่างดอร์โธเนียน (เทาร์-นา-พูอิน) กับเทือกเขาสีน้ำเงิน

บุตรคนที่สองของฟินเวคือ ฟิงโกลฟิน (น้องชายต่างมารดาของเฟอานอร์) ได้ขึ้นเป็นผู้นำในหมู่ชาวโนลดอร์ทั้งหลาย เขากับฟิงกอนผู้บุตรปกครองดินแดนอีธลุม ซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือและทางตะวันตกของแนวเทือกเขามหิมาแห่งเอเร็ด-เวธริน หรือเทือกเขาแห่งเงา ฟิงโกลฟินลึนชีพในการประลองกับมอร์กอธ บุตรคนที่สองของฟิงโกลฟิน คือทัวร์กอน เป็นน้องชายของฟิงกอน ได้เป็นผู้ก่อตั้งและปกครองอาณาจักรลับแลกอนโดลิน

บุตรคนที่สามของฟินเว ซึ่งเป็นน้องชายของฟิงโกลฟินและน้องร่วมบิดาของเฟอานอร์ ในต้นฉบับเดิมให้ชื่อว่าฟินร็อด แต่ภายหลังเปลี่ยนเป็นฟินาร์ฟิน (ดู น. ๓๓) บุตรคนโตของฟินร็อด/ฟินาร์ฟินในต้นฉบับเดิมให้ชื่อว่าเฟลากุนด์ แต่ภายหลังเปลี่ยนเป็นฟินร็อด ฟินร็อดผู้นี้ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากความงดงามและสง่าผ่าเผยของเมเนกรีธในโดริธ จึงได้สร้างนครใต้ดินแห่งนาร์โกธรอนด์ขึ้น อันเป็นที่มาของชื่อเฟลากุนด์ “เจ้าแห่งถ้ำ” ด้วยเหตุนี้เฟลากุนด์ในต้นฉบับเดิมจึงกลายเป็นฟินร็อด เฟลากุนด์ ในเวลาต่อมา

ประตูของนาร์โกธรอนด์เปิดออกสู่โตรกแคบของแม่น้ำนาร์็อกในแผ่นดินเบเรอันต์ตะวันตก แต่อาณาจักรของเฟลากุนด์นั้นแผ่ขยายกว้างไกล ด้านตะวันออกจดแม่น้ำซีร็อน ด้านตะวันตกจดแม่น้ำเนนิง ซึ่งไหลลงสู่ทะเลที่นครท่าเอกลาเรสต์ แต่เฟลากุนด์ถูกสังหารในตรูของธู เนโครมันเซอร์ผู้ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นเซารอน หลังจากนั้น โอโรเดริธ บุตรคนที่สองของฟินาร์ฟินจึงขึ้นครองนาร์โกธรอนด์ต่อมา ดังที่เล่าไว้ในหนังสือเล่มนี้ (น. ๔๘, ๑๑๐)

บุตรคนอื่นๆ ของฟินาร์ฟิน คืออังก์ร็อดและอายกันอร์ ได้รับมรดกดินแดนจากฟินร็อด เฟลากุนด์ ผู้พี่ ให้ปกครองแคว้นดอร์โธเนียน ซึ่งหันหน้าออกไปทางเหนือประชิดกับทุ่งหญ้าไพศาลอาร์ด-กาลเลน ส่วนกาลาตรีเอล

น้องสาวของฟินร็อด เฟลาทูนด์ พำนักอยู่กับราชินีเมลิอันไนโคริธ เมลิอันนั้น (มีชื่อในต้นฉบับก่อนๆ ว่าเกเวนเดลิ่ง และอื่นๆ) คือโมอาเทวี เป็นดวงจิตแห่งพลังอำนาจที่แจ่มแจ้งเป็นกายเนื้อ พำนักอยู่กับกษัตริย์ริงโกลในแดนไพร์ของเบเลริอันด์ พระนางเป็นมารดาของลูธิเอน และเป็นบรรพสตรีของเอลรอนด์

ในปีที่หกสิบหลังจากชาวโนลดอร์เดินทางกลับมา ก็ถึงที่สุดช่วงยุคสมัยอันสงบสันติ ออร์คจำนวนมากกรีธาทัพออกจากอังก์บับนัต แต่ถูกทัพของชาวโนลดอร์ต่อต้านและทำลายลงยับเยิน การรบครั้งนี้เรียกว่า *ดากอร์อะกลาเร็บ* หรือการสู้ประยุทธ์อันรุ่งโรจน์ แต่บรรดาเจ้านายเอลฟ์เห็นว่านี่เป็นสัญญาณเตือนและพากันจัดตั้งการปิดล้อมอังก์บับนัตขึ้น เป็นเวลาอันยาวนานเกือบสี่ร้อยปี

การปิดล้อมอังก์บับนัตต้องสิ้นสุดลงด้วยเหตุวิบัติฉับพลัน (ซึ่งถูกเตรียมการมานานแล้ว) ในคืนวันหนึ่งของฤดูหนาว มอร์กอธได้ปล่อยธารอัคคีมหาศาลไหลบ่าลงจากธังโกโรดริม ทำให้ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่เขียวชอุ่มอาร์ด-กาเลนซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของที่ราบสูงดอร์โรน็อนถูกเผาไหม้จนกรียมกลายเป็นทะเลทรายแห้งแล้ง ต่อมาทุ่งนี้จึงเปลี่ยนชื่อเป็น อันเฟากลิธ แดนแห่งฝุ่นธุลี

การโจมตีอย่างร้ายกาจครั้งนี้มีชื่อเรียกว่า *ดากอร์บราโกลลัค* หรือการสู้ประยุทธ์แห่งเพลิงฉับพลัน (น. ๔๕) เกลารุงบิดาแห่งมังกรได้ปรากฏตัวออกจากอังก์บับนัตมาสำแดงอิทธิฤทธิ์เต็มกำลังเป็นครั้งแรก กองทัพออร์คจำนวนมหาศาลถูกลงมาบุกแดนใต้ เจ้านายเอลฟ์แห่งดอร์โรน็อนถูกสังหารสิ้นรวมทั้งนักรบและพลเมืองส่วนใหญ่ของตระกูลเบออร์ด้วย (น. ๔๔-๔๕) กษัตริย์ฟิงโกลพินกับฟิงกอนพระโอรสและบรรดาทหารหาญแห่งฮิธลุม ถูกตีแตกกลับไปยังป้อมเอย์เชลหรืออน (ต้นน้ำซีรืออน) ซึ่งเป็นต้นน้ำของแม่น้ำใหญ่สายนั้น บนไหล่เขาตะวันออกของเทือกเขาเงา ธารอัคคีอันเขียวครากถูกสกัดเอาไว้ด้วยแนวเทือกเขาเงา ดังนั้นฮิธลุมกับดอร์-โลมินจึงยังรอดอยู่ได้

ในปีถัดจากสงคราม *บราโกลลัค* นั่นเองที่ฟิงโกลพินเสียพระทัยหนักจนลูแก่โทระ ความมืดไปยังอังก์บับนัตและทำประลองกับมอร์กอธ

